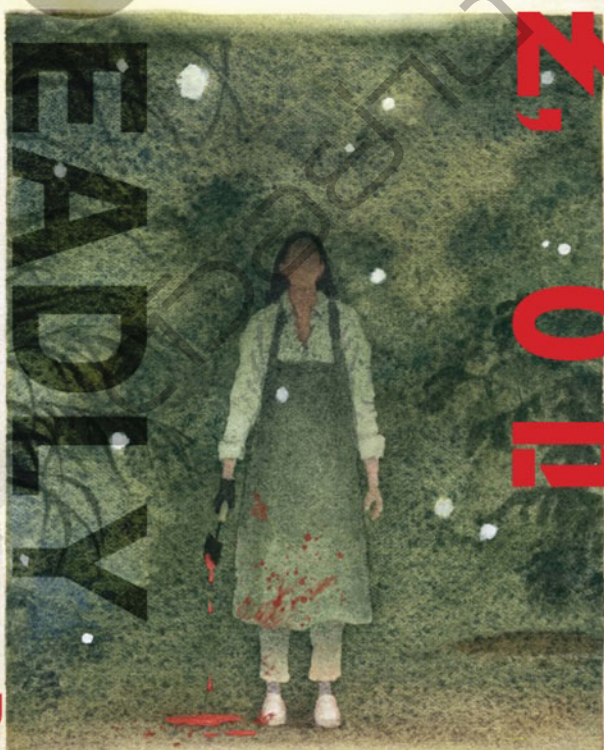

SHADOW

ถ้าไม่กำจัดต้นเหตุ ปัญหาย่อมไม่หาย
เพื่อจะเห็นดอกสอยๆ อีกครั้ง
ก็ต้องฆ่า-ตัดมันให้สิ้นซาก

งด
งาม
บน
ความ
ตาย

กัณณิยง (กานฺณ) : เขียน
มันจอม : แปล

สารบัญ

อะโวคาโด	15
พังกุย	51
ดินเบ็ดน้ำ	89
คอไรดาลิส	125
อากาศ	167
โรสแมรี่	201

เพราะการมีอยู่ของ 'มัน'
ทำให้พืชพรรณเหี่ยวเฉา
เพื่อจะเห็นดอกสวยๆ อีกครั้ง
ก็ต้อง 'ฆ่า-ตัด' มันให้สิ้นซาก

อะโวกาโด

“มีคนอยู่ไหมคะ”

หญิงสาวสวมหมวกปีกกว้างโพล่หน้าเข้ามาในร้านของ
ยูอี้กะทันหัน กระดิ่งที่แขวนไว้บนประตูส่งเสียงกรังกรังแผ่วเบา
ยูอี้ที่นั่งหันหลังให้หน้าร้านลุกขึ้นอย่างงุ่มง่าม ก่อนจะหันไปทาง
ประตู

“ค่ะ เชิญเข้ามาได้เลยค่ะ”

หญิงสาวย่างเท้าเข้ามาอย่างระมัดระวัง กวาดตาสำรวจ
ภายในร้าน ยูอี้ถอดถุงมือแล้วเดินมาต้อนรับ รองเท้าสีขาว
ชุดเดรสสีขาว กระเป๋าโทตสีเบจ ร่างในชุดขาวล้วนท่ามกลาง
ร้านที่เต็มไปด้วยสีเขียวนั้นดูแปลกแยกอย่างยิ่ง

“มองหาอะไรอยู่หรือเปล่าคะ”

หญิงสาวคนนั้นกวาดมองทั่วร้านอีกรอบอย่างไม่รีบร้อน
ก่อนตอบคำถามของยูอี้

“อยากได้ต้นไม้ที่ดูพิเศษหน่อย อะไรที่เลี้ยงง่ายแต่ดู

แปลกตานะคะ ฉันเคยเลี้ยงหน่อไม้ฝรั่งมาก่อน อยากได้แบบที่...เอ่อ...ดูไม่เหมือนใครอะไรทำนองนั้น อ้อ ลายนี้สวยจังเลย”

หญิงสาวชะงักหน้าต๋นยางอินเดียใบต่างที่ตั้งอยู่ริมหน้าต่าง ขณะกำลังจะยื่นมือไปสัมผัสใบอ่อนกว้างใหญ่บนยอดยูธิ์ก็เอ่ยขึ้นทันควัน

“อ้อ ระวังใบหน่อหยะคะ เจ้านั้นคือยางอินเดียต่าง¹คะ ดูแลค่อนข้างยุ่งยาก หน่อไม้ฝรั่งที่คุณเคยเลี้ยงก็ไม่ใช้พันธุ์ที่ดูแลง่ายเท่าไหร่นะคะ อันที่จริงมีต้นไม้ที่เลี้ยงง่ายและโตเร็วอย่างพวกสมุนไพรรักหลายชนิดเลยคะ อยากดูสักสองสามต้นไหมคะ”

เมื่อยูธิ์ผายมือไปทางกระถางด้านหลัง หญิงสาวก็ขมวดคิ้วแล้วส่ายหน้า

“ไม่ต้องหรอกคะ ไม่เป็นไร พวกนั้นธรรมดาไป ไม่มีเสน่ห์เลย”

หญิงสาวชักมือที่รืออยู่หน้าใบยางกลับมาพาลงกล่าวเสริม

“ถ้าฉันบอกว่าเลี้ยงพืชอวบน้ำ มันก็ฟังดูธรรมดา แต่

¹ เกาหลีใต้เรียกว่า ‘ต้นยางสีน้ำ’ หนึ่งในพืชซึ่งเป็นที่นิยมในเทรนด์เลี้ยงต้นไม้ของเกาหลีใต้ เนื่องจากใบมีสีเขียวเข้มแซมด้วยขาวครีมและชมพู สบายตามคล้ายภาพสีน้ำ สีสันสดใส มีชีวิตชีวาและมีคุณสมบัติช่วยฟอกอากาศ

ถ้าบอกว่าเลี้ยงหน่อไม้ฝรั่ง คนจะแปลกใจว่าหน่อไม้ฝรั่งเลี้ยง
ในบ้านได้ด้วยเหรอ คิดว่าปลูกได้แต่ในฟาร์มซะอีก ปฏิติริยา
แบบนี้ที่น่าสนใจออกนะคะ”

ทันทีที่หญิงสาวพูดจบ ยูยี้ก็หยิบถุงมือที่เพิ่งยัดเข้า
กระเป๋าก่อมาอีกครั้งด้วยสีหน้าเรียบเฉย ระหว่างนั้นหญิงสาว
เดินสำรวจไปทั่วร้านอย่างกระฉับกระเฉง สายตาได้มองต้นไม้
นานาพรรณ ไม่นานก็ยกกระถางใบเล็กที่มุมร้านขึ้นมาถามยูยี้
“ต้นนี้พันธุ์อะไรคะ หน้าตาแปลกมากเลย”

กระถางที่หญิงสาวหยิบขึ้นมาคือต้นเปปเปอร์โรเมีย²
ใบมันวาวรูปทรงน่ารัก ดูคล้ายชุกแกต็อก³ที่วางซ้อนกันเมื่อมอง
จากระยะไกล หากหลีกเลี่ยงแสงแดดจัดและรักษาความชื้นให้

² ลักษณะเด่นคือใบหนาอวบน้ำ ผิวใบมันวาว มีสีส้มและรูปแบบหลากหลาย เป็นไม้ประดับยอดนิยมในเทรนด์เลี้ยงต้นไม้ของเกาหลีได้เช่นกัน โดยเฉพาะในผู้ชื่นชอบไม้ใบ เพราะนอกจากสวยงามแล้วยังดูแลง่าย เหมาะกับพื้นที่กะทัดรัด ทนทานต่อการขาดน้ำและไม่ต้องการแดดจัด

³ ชนม์พื้นบ้านเกาหลี ทำจากแป้งข้าวเหนียวผสมกับใบชุกบดละเอียด (ลักษณะใบใกล้เคียงโกฐจุฬาลัมพาและจิงจูฉ่าย) ทำให้ชนมมีสีเขียวเข้มธรรมชาติ เมื่อหนึ่งสัปดาห์จะได้ชนมที่มีผิวเงามันวาว รูปร่างกลมแบน มีกลิ่นหอมอ่อนๆ ของสมุนไพร นิยมทำในช่วงฤดูใบไม้ผลิ ซึ่งเป็นช่วงที่ใบชุกยังอ่อนและมีกลิ่นหอมที่สุด ในอดีตเชื่อว่าการกินชุกแกต็อกช่วยขับไล่สิ่งชั่วร้ายและนำโชคดีมาให้

พอเหมาะก็ไม่ใช่พืชที่เลี้ยงยากนัก ยูอี้ตั้งใจเลือกกระถางดินเผา ใบสวยมาปลูกอย่างประณีตเพื่อขับให้ใบที่มีเอกลักษณ์ดูโดดเด่น

“นั่นเปปเปอร์โรเมียค่ะ แต่ค่อนข้างจุกจิกนะคะ ต้องเลี้ยงข้างนอกมากกว่าในร่ม ต้องคอยดูอุณหภูมิทุกเช้าเย็น รักษาความชื้นให้คงที่ แล้วก็...”

แม้ไม่ได้ขึ้นทะเบียนไว้ในรายการสินค้า แต่กระถางนี้จัดแต่งมาอย่างดีพร้อมขายได้ทันที ปกติยูอี้คงบอกราคาที่เหมาะสมไปแล้ว แต่คำอธิบายของเธอกลับพลิกไปในทางลบมากขึ้นเรื่อยๆ ไม่ใช่ว่าเธอหวงแหนเปปเปอร์โรเมียเป็นพิเศษ แต่รู้สึกว่าการที่พืชชนิดนี้ไม่เหมาะกับผู้หญิงตรงหน้า ยูอี้ยากลำบากความสนใจที่หญิงสาวมีต่อเปปเปอร์โรเมียให้เร็วที่สุด

หลังจากฟังคำอธิบายยืดยาวอยู่สักพัก หญิงสาวก็วางกระถางกลับที่เดิมอย่างระมัดระวัง ปิดมือเบาๆ แล้วกวาดมองรอบร้านอีกครั้ง ก่อนจะเดินออกจากร้านไปโดยไม่พูดอะไร

หญิงสาวยืนนิ่งอยู่นอกร้านครู่หนึ่ง จ้องมองเข้ามาข้างใน สีหน้าบ่งบอกว่ายังอวลัยอารมณ์อยู่บ้าง ยูอี้สัมผัสได้ถึงแวตานั้นจึงยกเปปเปอร์โรเมียวางลึกเข้าไปในร้านให้ห่างจากหน้าต่าง เมื่อเปปเปอร์โรเมียลับสายตา หญิงสาวก็ยกไหล่ครั้งหนึ่งแล้วเดินจากไป เสียงสั่นรองเท้าสีขาวกระทบพื้นดังกึกกักค่อยๆ แผ่วลงจนเงียบสนิท

ร้านของยูฮิี่ดัดแปลงมาจากบ้านเก่าในเขตโดซาน ครึ่ง

แรกที่มาดูสถานที่สำหรับเปิดร้าน ยูฮิี่แปลกใจไม่น้อยที่ในเมืองเซจินยังมีที่แบบนี้อยู่ บริเวณนั้นวังเวงเงียบสงบ ไม่มีร้านค้ากาแฟหรือร้านอาหารแม้แต่ร้านเดียว ทว่าก็ไม่ใช่ย่านที่มีบ้านเรือนเรียงรายแน่นขนัด พื้นที่ว่างกระจายอยู่ทั่ว มีโรงงานเล็กๆ และโรงพิมพ์ที่ปิดกิจการได้ไม่นานแทรกตัวอยู่เป็นระยะ และท่ามกลางพื้นที่ว่างเหล่านั้น ยูฮิี่ก็พบบ้านร้างหลังหนึ่ง

ตัวอาคารเป็นบ้านพักอาศัยสองชั้น นายหน้าอสังหาริมทรัพย์อธิบายว่าแถวนี้ไม่มีอาคารใหญ่หรือผู้คนพลุกพล่าน ยานการค้าไม่เจริญ ไม่ค่อยมีคนอยู่อาศัย ด้วยเหตุผลเหล่านี้ที่ดินผืนนี้จึงถูกทิ้งร้างมานานกว่าหนึ่งปีเต็ม กลายเป็นทรัพย์สินที่ทำให้เจ้าของปวดหัว เขาจึงให้เช่าในราคาถูก ไม่มีค่าจัดการพิเศษใดๆ ยิ่งไปกว่านั้น ตัวเจ้าของที่ดินและบ้านยังไม่ได้อาศัยอยู่ในเมืองเซจินอีกด้วย

แม้จะต้องกู้เงินและทุ่มเงินสดเชยจากบริษัทที่ทำงานมากกว่าหกปีไปมากกว่าครึ่งสำหรับค่าตกแต่งภายใน แต่เพราะค่าเช่าถูกมาก จึงไม่ถือเป็นภาระหนักหนาเท่าไรนัก หลังจากรอกการก่อสร้างสองเดือนและจดทะเบียนธุรกิจเรียบร้อยแล้ว เมื่อได้เปิดร้านอย่างเป็นทางการ หัวใจยูฮิี่ก็เบาสบายเหลือเกิน

เธอหลงใหลกับความรู้สึกที่ได้เริ่มต้นใหม่ในพื้นที่ใหม่ ในวันเดียวกับวันเปิดร้าน หญิงสาวย้ายมาอยู่เขตโดซานที่ค่าเช่าย่อมเยากว่ามาก

ถึงแม้จะเป็นธุรกิจที่ทุ่มเททั้งหัวใจ แต่แน่นอนว่าไม่อาจประสบความสำเร็จได้ตั้งแต่วันแรก หลังเปิดร้านได้ประมาณสองเดือน ยูยีสั่งผ่านช่วงที่แทบไม่มีรายได้เลย นอกจากตอนไปต่อรองราคาดอกไม้และกระถางที่ตลาดดอกไม้ยามเช้าตรู่แล้ว เธอใช้เวลาส่วนใหญ่นั่งอยู่ในร้านโดยไม่ได้พูดอะไรสักคำตลอดทั้งวัน

ในระหว่างนั้น เพื่อนร่วมงานเก่าและเพื่อนมหาวิทยาลัยของยูยีสั่งพากันมาเยี่ยมเยือนพร้อมความเห็นนานาประการ บางคนบอกว่าการตกแต่งทันสมัยเกินไปสำหรับลูกค้าท้องถิ่น บางคนว่าตั้งราคาค่อนข้างแพงเมื่อเทียบกับย่านที่ไม่มีร้านค้าเลย พวกเขาแนะนำให้เปลี่ยนจากชื่อ ‘ร้านคำ, พืชพรรณ’ ซึ่งเป็นเพียงคำธรรมดาสองคำคั่นด้วยเครื่องหมายจุลภาคไปใช้ชื่อที่โดดเด่นและหูหรรกว่านี้ ทว่ายูยิไม่คิดจะเปลี่ยนเป็นอันขาด เธอเชื่อมั่นว่าต้องมีใครสักคนจดจำร้านของเธอจากชื่อนี้ ไม่ช้าก็เร็วต้องมีคนจำชื่อเรียกขานนี้ได้แน่นอน

ยูยิพิจารณาเรื่องรสนิยมสากล ลองปรับเปลี่ยนเครื่องใช้และเฟอร์นิเจอร์ในร้านหลายแบบ ทำการตลาดเล็กๆ น้อยๆ อย่างการลดราคาและจัดงานเปิดร้าน คึกขาเว็บไซต์และโซเชียลมีเดียของร้านต้นไม้ชื่อดังทั่วประเทศ เสาะหาข้อมูลที่ควรเอา

เยี่ยงอย่าง แต่ทั้งหมดก็เป็นเพียงแนวทางอ้างอิงเท่านั้น ไม่มีอะไรที่จะนำมาประยุกต์ใช้กับร้านของเธอได้จริง

การที่เขตโดซานเปลี่ยนแปลงหลังจากเปิดร้านได้ไม่นาน ถือเป็นโชคล้วนๆ เป็นสิ่งที่แม้กระทั่งนายหน้าอสังหาริมทรัพย์ หรือคนที่เกิดและเติบโตในเขตโดซานยังไม่เคยคาดคิด ย่านการค้าที่เคยกระจุกตัวอยู่ฝั่งตรงข้ามสถานีตลาดโดซานซึ่งค่อนข้างตึกคึกและเต็มไปด้วยตึกระฟ้าเริ่มอึมครึมและค่อยๆ ขยายขอบเขตออกไป ผู้คนหลั่งไหลมาอยู่บริเวณรอบสถานี และบางส่วนในนั้นเลือกตั้งรกรากในย่านเงียบสงบที่ห่างไกลจากสถานี เหตุการณ์นี้ทำให้คนเริ่มแวะมาที่ร้านของยูอีซึ่งตั้งอยู่ที่ปลายสุดของเขตโดซานมากขึ้น ด้วยความที่เป็นร้านต้นไม้แห่งเดียวในเขตโดซาน ประกอบกับเอกลักษณ์ของการใช้บ้านหลังเป็นร้าน ทำให้ได้รับความสนใจยิ่งกว่าเดิม ไม่นานบล็อกเกอร์ที่หัวโหมยพื้นที่ใหม่ๆ รวมถึงอินฟลูเอนเซอร์จากหลายโซเชียลมีเดียก็เริ่มแห่กันมา ด้วยเหตุนี้ ‘ร้านคำ, พืชพรรณ’ จึงค่อยๆ กลายเป็นจุดเช็กอินของเขตโดซาน

ยูอีเชื่อว่าไม่มีสิ่งใดเกิดมาเลวร้ายตั้งแต่แรกเริ่ม หากดินไม่ดีและอุณหภูมิไม่เหมาะสม พืชย่อมเหี่ยวเฉาและแห้งตาย หน้าที่ของเธอคือเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมให้พืชที่ต้องดิ้นรนกับดินและความชื้นที่ไม่เหมาะสมได้มีชีวิตอย่างสุขสบาย ปัญหาของพืชที่รากเน่าเพราะได้น้ำมากเกินไปหรือ

ใบร่วงโรยเพราะขาดแสงนานไปเป็นเพียงปริศนาๆ สำหรับ ยูอี เธอสังเกตเห็นได้ค่อนข้างเร็ว เมื่อเกิดปัญหาขึ้น ยูอีรู้ว่า ต้องแก้ไขอะไรและอย่างไร

เธอเชื่อว่าคนก็เหมือนพืช สามารถดึงมันขึ้นได้หากได้รับการดูแลเยียวยาเหกเช่นพืช ตัดแต่งเพียงเล็กน้อยก็พอจะก้าวเดินไปในทิศทางที่ถูกต้องกว่า แม้จะนึกถึงช่วงเวลาที่ต้องจมอยู่กับความเจ็บปวดทรมานหลายครั้งหลายครา แต่อย่างน้อยเธอก็เชื่อว่าธรรมชาติของคนไม่ได้ชั่วร้ายโดยสิ้นเชิง และปรารถนาจะเชื่อเช่นนั้น

ทว่าวันหนึ่งความเชื่อนั้นก็เริ่มจางหายไปทีละน้อย ส่วนใหญ่เป็นเพราะบรรดาผู้ชายที่ผ่านเข้ามาในชีวิตยูอี

หากมองย้อนกลับไป จุดเริ่มต้นมักเกิดจากปัจจัยภายนอกเสมอ พวกเขาส่วนใหญ่เข้าหายูอีด้วยความอ่อนโยน ที่ดูคงเส้นคงวา ตั้งแต่วัยเยาว์ ยูอีมักคิดว่าตัวเองมีปัญหา ทุกครั้งที่คิดเช่นนั้นหญิงสาวจะนึกถึงพืชต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นต้นคามิเลีย⁴ ที่เอาไปวางข้างหน้าต่างชั่วขณะ แล้วดื่มด่ำน้ำฝนที่ปรปรายลงมาทันทีทันใดจนล้นเอ่อ กระถางพืชอวบน้ำใบเล็กที่ลืมนรดน้ำ ผืนทนอยู่เดือนหนึ่งจนเหี่ยวแห้ง หรือดอกโบตั๋น⁵ ที่ร่วงหล่นลงพื้นไม่หยุดหย่อนทันทีที่ปริมาณแสงเปลี่ยนแปลง พืชที่เก็บงำปัญหาไว้ข้างในเงียบๆ ก่อนจะแสดงออกมาภายนอกย่อมมีส่วนที่เธอพลาดพลั้งปล่อยไพล ทว่าเพียงแก้ไขส่วนนั้น พืชที่กำลังเหี่ยวเฉาก็จะฟื้นคืนในพริบตา พืชทุกต้นข้างกาย

ยูฮิรอดพ้นวิกฤติมาได้ด้วยวิธีการนี้

แต่ต่อให้เอาใจใส่อย่างทะนุถนอมและระมัดระวังเสมือนดูแลพืชเพียงใด คนรักเก่าของยูฮิก็ยังคงผลักไล่เธอไปสู่อปากเหว ยูฮิรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นคอมพิวเตอร์ที่สูญเสียจุดกึ่งดินระบบ แม้จะได้รับการปรับแต่งประสิทธิภาพและสแกนหาไวรัสด้วยโปรแกรมป้องกัน ท้ายที่สุดก็ยังวนกลับมาที่เดิม

น่าจะเป็นช่วงนั้นพอดี ขณะที่ร้านของยูฮิเริ่มเข้าที่เข้าทาง หลังจากชบเซาอยู่หลายเดือน ชายรูปลักษณะแปลกตากคนหนึ่งก็มาเยือน เขาคือลูกค้าชายคนแรกที่มาร้านด้วยเหตุผลเรื่อง ‘พีช’ นับตั้งแต่ยูฮิเปิดร้าน

ไฮยองที่ทำงานบริษัทที่ปรึกษาช่วงนั้นนั่งทิ้งผมตัวเอง
อยู่หน้าโต๊ะทุกวันจนเป็นกิจวัตร เพราะบริษัทจักรยานชื่อดัง
แห่งหนึ่งขอความช่วยเหลือจากบริษัทของเขา โดยต้องการเปิด

⁴ พบได้มากในเกาะเชจูซึ่งถือว่าเป็นแหล่งปลูกคามิเลียที่ใหญ่ที่สุดของเกาหลีใต้ ออกดอกในช่วงฤดูหนาวถึงต้นฤดูใบไม้ผลิ ดอกรูปกระป๋องหลากสี ตั้งแต่ขาว ชมพู แดงสด เป็นสัญลักษณ์ของความรักที่บริสุทธิ์

⁵ ไม้ล้มลุก ดอกใหญ่กลีบซ้อนฟูฟ่อง สีแดง สีส้ม สีส้มแดงและสีขาว ออกดอกในช่วงฤดูใบไม้ผลิถึงต้นฤดูร้อน นิยมปลูกในสวนเช่นเดียวกับคามิเลีย ถือเป็นสัญลักษณ์แห่งความมั่งคั่ง เกียรติยศและความรักอันแรงกล้า จึงมักใช้ตกแต่งในงานเฉลิมฉลองสำคัญๆ

ร้านสาขาในเขตเมืองหลวงพร้อมโฆษณา รวมทั้งการตกแต่ง
ที่สร้างสรรค์และแปลกใหม่แตกต่างจากที่เคยมีในวงการบริษัท
มีชื่อเสียงนั้นเสนอเงินทุนไม่น้อย โฮยองจึงต่อสู้ดิ้นรนเพื่อ
จัดการโปรเจกต์นี้คนเดียว แต่ไอเดียที่เรียกได้ว่าดีกลับไม่ยอม
ผุดขึ้นมา

แล้วเขาก็นึกถึงคำว่า ‘พีช’ ขึ้นมาได้ พีชซึ่งเป็นตัวแทน
ธรรมชาติอย่างแท้จริง ตรงข้ามกับจักรยานที่ใช้อะลูมิเนียม
คาร์บอน และสารเคมีนานาชนิด จะเป็นอย่างไรหากร้าน
ที่มีอุปกรณ์และชิ้นส่วนกลไกสีทึบมากมายกองกลับเต็ม
ไปด้วยพีชหน้าตาน่ารัก แม้ในการประชุมภายในจะถูกวิพากษ์-
วิจารณ์ว่าเป็นแนวคิดเพ้อฝัน แต่โฮยองก็ไม่ยอมถอย ผลักดัน
ไอเดียนี้ต่อไป ท้ายที่สุดหลังจากเสนอแบบร่างไปหลายชุด
บริษัทก็ตอบกลับมาว่าหากถูกใจจะดำเนินการต่อ

ปัญหาคือต้นแบบที่จะนำเสนอในการประชุมครั้งแรก
กับบริษัท โฮยองไม่รู้เรื่องพีชเลยแม้แต่หน่อย จนถึงคืนก่อน
ประชุม หน้าโปรแกรมน์ริเซนเทชั่นของโฮยองยังคงว่างเปล่า
แม้จะครุ่นคิดมาทั้งสัปดาห์ก็ไม่พบวิธีการที่เฉียบขาด โฮยอง
ลองพิมพ์คำต่างๆ ที่เกี่ยวกับพีชลงในช่องค้นหาแผนที่บน
อินเทอร์เน็ต หวังให้ไอเดียผุดขึ้นมา ท่ามกลางการจับคู่คำ
ไร้สาระเหล่านั้น ร้านของยูฮิโระก็ขึ้นมาโดยบังเอิญ

‘ร้านค้า, พีชพรรณ รับจัดการทุกอย่างเกี่ยวกับพีช’
โฮยองคิดในใจว่าต้องลองคว้าความหวังสุดท้าย จึงรีบเรียก

แท็กซีมุ่งหน้าไปยังร้านนั้นทันที เมื่อแท็กซีมาถึงหน้าร้าน โสยอง
นึกแปลกใจเล็กน้อยที่ร้านค้า, พีชพรรณ ไม่ใช่ร้านอสังการ
ในย่านคึกคัก ยูยีกำลังจัดระเบียบบกระถางพลาสติกกับกระถาง
ดินเผาอยู่ในสนามด้านหน้า โสยองลงจากแท็กซีสำรวจรอบ
ร้านด้วยสายตาลังเล จนกระทั่งสบตากับยูยีก่อนที่นางจะเข้าไปอยู่ใน
สนาม

“คุณโทร. มาเมื่อชั่วโมงก่อนใช่ไหมคะ”

ยูยีก็นึกสงสัยปากทักโสยองที่กำลังนั่งลงก่อน

“อ่า ใช่ครับ ผมอีโสยองครับ”

ยูยีกาโสยองไปยังบันไดที่เชื่อมต่อกับสนามหน้าร้าน
โสยองเดินตามขึ้นไปอย่างเก้อเขิน ทันทีที่เหยียบเข้าไปในร้าน
โลกใบใหม่พลันปรากฏตรงหน้า ชายหนุ่มไม่เคยพบเจอพีช
มากมายขนาดนี้มาก่อนในชีวิต เขายืนตะลึงไปชั่วขณะ หลงใหล
ในพลังที่แผ่ซ่านจากบรรดาพีชพรรณ ยูยีสั่งเกตโสยองเงิบๆ

“ไม่เคยเห็นกระถางเรียงรายมากมายขนาดนี้มาก่อนเลย
น่าที่จริงๆ ครับ”

“รกไปหน่อยนะคะ กำลังเปลี่ยนกระถางอยู่พอดี”

ยูยียกเก้าอี้สองตัวที่วางซ้อนกันอยู่มุมหนึ่งมาให้โสยอง
นั่ง ชายหนุ่มนั่งลงแล้วหยิบแท็บเล็ตออกจากกระเป๋า ภาพ
เซลฟี่หน้าหอไอเฟลแวบขึ้นมาบนหน้าจอก่อนจะหายไป

“ต้องการอะไรเพิ่มเติมไหมคะ”

“ไม่เป็นไรครับ แค่นี้ก็พอแล้ว ผมมีเวลาไม่มากนักะครับ

เห็นบอกว่าให้คำปรึกษาได้ทุกอย่างเลยลองมาดู คุณช่วยดู
หน่อยแล้วบอกได้ไหมครับว่ามีอะไรช่วยได้บ้าง เพราะต้อง
ส่งพรุ่งนี้แล้ว...”

โฮยองเลื่อนแท็บเล็ตไปหายูอีที่นั่งอยู่ด้านข้างพร้อมสมุด
เล่มเล็กในมือ เอกสารแผนงานฉบับแก้ไขที่เขาเขียนแล้วลบ
ลบแล้วเขียนใหม่มาตลอดสัปดาห์ปรากฏบนหน้าจอ สำหรับ
ยูอีที่เคยทำงานออฟฟิศ เอกสารลักษณะนี้ไม่ใช่สิ่งแปลกใหม่
เพียงแค่ปัญหาคือเนื้อหาข้างในแทบไม่มีสาระอะไรเลย

โชคดียิ่งเมื่อไม่นานนี้ ยูอีเพิ่งนำจักรยานไปส่งซ่อมที่ร้าน
ใกล้สถานีตลาดโดซาน เธอนึกถึงภาพที่เห็นในร้านนั้น จึงเล่าให้
ฟังอย่างละเอียด ทั้งเรื่องรูปลักษณ์ คุณสมบัติ และวิธีดูแล
รักษาพืชที่จะประสมกลมกลืนกับบรรดาชิ้นส่วนกลไกต่างๆ
ได้ โฮยองจดทุกคำพูดของยูอีลงในแท็บเล็ตไม่ให้ตกหล่น
การสนทนาของทั้งสองคนยืดเยื้อต่อไปจนมืดค่ำ แม้ส่วนใหญ่
จะเป็นยูอีที่นำการสนทนา ถึงกระนั้นโฮยองก็ได้รับไอเดียที่
ต้องการมาจากเธอ

บ่ายวันรุ่งขึ้น ในงานนำเสนอที่โฮยองนำไปประชุมกับ
บริษัทแทบไม่เหลือข้อความของเขาเองเลย เกือบทั้งหมดเป็น
คำพูด ข้อความ ข้อเสนอ และความคิดเห็นของยูอี แผนงาน
ผ่านการอนุมัติอย่างราบรื่น เมื่อต้องการเริ่มต้นไม้ที่จะทำให้
แผนงานเป็นจริง โฮยองจึงแนะนำร้านของยูอีให้แก่บริษัท
จักรยาน เขาย้ำว่าตนเองเป็นผู้ค้นพบร้านนี้ และเขาเป็นคน

เดียวที่สามารถประสานงานกับเจ้าของร้านได้อย่างใกล้ชิด

ร้านของยูอี้คึกคักเรื่อยๆ จากลูกค้าที่เพิ่มขึ้นทีละเล็กละน้อย

ทีละน้อยในแต่ละสัปดาห์ ประกอบกับการร่วมงานกับโฮยอ ยิงใกล้วันเปิดตัวสาขาใหม่ของแบรนดจ์จักรยาน ความสัมพันธ์ของยูอี้กับโฮยอ ยิ่งแน่นแฟ้น ยูอี้ปิดร้านไปประชุมที่บริษัทจักรยานสัปดาห์ละสามครั้งเพื่อพบปะกับโฮยอ ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบหลักของโครงการ เมื่อการคัดเลือกและการจัดวางต้นไม้สำหรับสาขาใหม่เข้าสู่ขั้นสุดท้าย โฮยอตอบไ้ว่ายูอี้เบาๆ แล้วพูดว่า

‘ถ้าโปรเจกต์นี้สำเร็จ คุณจะขยายธุรกิจได้แบบก้าวกระโดดเลยละ นี่จะเป็นผลงานที่โดดเด่นที่สุดในชีวิตคุณยูอี้ เชื่อผมสิ จริงๆ นะครับ’

แน่นอนว่าเหตุผลที่ผู้คนมาเยือนร้านค้า, พืชพรรณ มากขึ้นและมีลูกค้าประจำ ไม่ได้เกิดจากการที่ยูอี้เชื่อคำพูดของโฮยอเพียงอย่างเดียว ผู้คนหลงใหลร้านของยูอี้ที่ตั้งโดดเด่นยวรายกับโอเอซิสกลางทุ่งร้าง ร้านที่ไม่ได้หน้าตาเหมือนเดิมตลอดทั้งปี ทว่าเปลี่ยนไปตามสีสรรของฤดูกาลอย่างชัดเจนได้รับความโปรดปรานจากสาว ๆ เป็นพิเศษ เมื่อยอดขายสูงขึ้นเรื่อยๆ ยูอี้จึงเปิดบัญชีอินสตาแกรมของร้านอย่างเป็นทางการ แม้จะไม่ได้จ้างใครโฆษณาหรือโพสต์ในกลุ่มคาเฟ่ท้องถิ่น แต่นักท่องเที่ยวที่แวะมาเซตโดซานกลับติดตามและโพสต์

เกี่ยวกับร้านของยูฮิเอง หลายคนถึงกับแหกร้านเพื่อตกแต่ง
ฟิตอินสตาแกรมของตนด้วย

โฮยองอ้างว่าทุกสิ่งทุกอย่างนี้เป็นผลงานของตน ร้าน
ได้รับความสนใจตั้งแต่แรกเริ่มก็เพราะข้อเสนอที่เขาทำตอนนั้น
ทั้งยังย้ำว่าการทำให้ร้านที่อยู่ในพื้นที่ห่างไกลกลายเป็นที่สนใจ
ขนาดนี้ไม่ใช่เรื่องง่าย หลังจากยูฮิกับโฮยองเริ่มคบหากันอย่าง
จริงจัง คำพูดเลื่อนเปื้อนของโฮยองก็แสดงหุยฮิขึ้นทุกที

ทุกครั้งที่โฮยองแนะนำร้านของยูฮิให้คนรอบข้างประหนึ่ง
เป็นร้านของตัวเอง ยูฮิก็ปล่อยผ่านโดยไม่พูดขัดคอ แม้กระทั่ง
ตอนเห็นคำว่า ‘ผู้รับผิดชอบการตลาดโดยรวม’ คู่กับชื่อ ‘ร้านค้า,
พืชพรรณ’ ของยูฮิในเรซูเม่บนรถโฮยอง เธอก็ไม่ได้คิดอะไร
มากมาย ถ้อยคำที่โฮยองเอ่ยเป็นประจำสัปดาห์ละสามสี่ครั้ง
ว่าร้านจัดซื้อไร่เอกลักษณ์ ควรเปลี่ยนชื่อใหม่เสียที ยูฮิก็ยัง
ทนฟังได้ เธอมองว่าสิ่งเหล่านี้เป็นพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลง
กันได้ เป็นนิสัยที่ดีขึ้นเองเมื่อเวลาผ่านไป และสิ่งสำคัญคือ
โฮยองได้กลายเป็นคนสนิทของยูฮิแล้ว หญิงสาวจึงพยายาม
เข้าใจและมองข้าม และเลือกให้ความสำคัญแก่นาคตของ
โฮยองมากกว่าอดีต

ทว่าสิ่งหนึ่งที่ยูฮิไม่อาจมองข้ามได้ นั่นคือทัศนคติ
ของโฮยองที่มีต่อเหล่าพืชพรรณ พฤติกรรมของโฮยองเริ่มต้น
จากการเล่นสนุกในช่วงแรกแล้วค่อยๆ กลายเป็นนิสัย ขณะที่
คุยโทรศัพท์ เขาชอบหักกิ่งไม้โดยไม่รู้เหตุผล สัมผัสใบอ่อนที่

เพิ่งแตกใหม่โดยไม่รู้ตัว ความขัดแย้งเริ่มก่อตัวในใจยูฮิเมื่อพบ รอยร่องเท้าที่กดลึกกลางสวน พร้อมกับกิ่งไผ่ที่พันกันยุ่งเหยิง ถูกทั้งบนพื้นราวถ่วงอกผัดที่ตักหกละละเทอะ

ยูฮินั่งยองกับพื้น เก็บกวาดเศษซากต้นไม้ ในใจคิดว่า เธอควรหยุดยั้งสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนที่จะตัวเองจะแหลกสลายเหมือน พืชเหล่านี้ คราวนี้ต้องพูดคุยกันให้รู้เรื่อง พฤติกรรมที่ไม่ดีของ โสยงยอมเปลี่ยนแปลงได้ ต้องเป็นอย่างนั้นแน่

คืนนั้นยูฮิเรียกโสยงมาที่ร้าน เมื่อเขาเปิดประตูเข้ามา ด้วยสีหน้าเหนื่อยหน่าย ยูฮิก็สลดมหายใจลึกแล้วเอ่ยขึ้นอย่าง สงบ

“ดูนี่สิ”

ยูฮินำกระถางที่โสยงทำพังและกิ่งไม้ที่แห้งตายมาวาง ตรงหน้าเขา โสยงถอนหายใจยาวแล้วขมวดคิ้ว

“หมายความว่าไง”

“ฉันขอร้องให้ระวังหน่อย เจ้าพวกนี้...”

ยูฮิชี้กระถางใบหนึ่ง พยายามพูดต่อ แต่โสยงปัดมือ ปฏิเสธแล้วลุกขึ้นยืน

“เรียกมาเพราะเรื่องนี้เนี่ยนะ ฉันเหนื่อยแล้ว”

“ผ่านมาหลายเดือนแล้วแต่ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเลย ฉันอดทนมาจนถึงตอนนี้ แต่ทนต่อไปไม่ได้แล้ว”

ยูฮิพูดอย่างใจเย็นขณะที่ให้เห็นนิสัยเหล่านี้ของโสยง บอกว่าเธอรู้สึกทรมานใจเมื่อเห็นต้นไม้เริ่มเหี่ยวเฉาในทุกที่ที่เขา

ผ่าน โสยงทำหน้าที่ไม่พอใจ

“เรื่องแค่นี้ เธอถึงกับเรียกคนงานยุ่งมาตึกๆ ดื่นๆ เลย
เธอ”

“นายก็รู้ว่าเรื่องนี้สำคัญกับฉันแค่ไหน ฉันรู้ว่านายไม่ได้
เจตนา แต่อยากให้ระวังให้มากกว่านี้หน่อยถึงได้พูด”

โสยงหลุบมองกิ่งไผ่ด้วยสีหน้าไม่สบอารมณ์เงียบๆ
ยู่ยี้กลั่นกรองคำพูดที่อาจทำร้ายจิตใจโสยงในใจแล้วจึงเอ่ย
ออกมา ตอนแรกที่พบกัน โสยงไม่ได้เป็นแบบนี้ ช่วงหลังมา
ชายหนุ่มทำพฤติกรรมแปลกๆ บ่อยขึ้น แต่เธอเชื่อว่าต้องแก้ไข
ได้แน่ แค่อธิบายให้ดี แค่นี้ทำให้เข้าใจได้ก็พอ

ยู่ยี้รอคำตอบจากโสยงอยู่นาน แต่เขาไม่พูดอะไรสักคำ
ก็ยังคงขมวดขมวดเหมือนเดิม เธออยากได้ยินว่าเขาจะระวังให้
มากกว่านี้สักหน่อย แค่นี้ก็ดียิ่งดี ทว่าโสยงกลับนิ่งเงียบ
เมื่อเห็นเขาทำหน้าที่ครุ่นคิดอยู่อย่างนั้นยู่ยี้จึงเอ่ยเสียงเบา

“คนที่ทำร้านต้นไม้กับคนที่ปฏิบัติต่อต้นไม้อย่างไม่ใส่ใจ
จะสานความสัมพันธ์กันต่อไปได้อย่างไร”

พอพูดถึงเรื่องความสัมพันธ์ โสยงก็เปลี่ยนไปทันควัน

“แปลว่าเธอเรียกมาเพื่อจะบอกเลิกเธอ กลางคำ
กลางคืนแบบนี้?”

“ไม่ได้จะบอกเลิก...”

“ก็หมายความว่าแบบนี้แหละ เธอรู้ไหมว่าช่วงนี้ฉัน
เครียดแค่ไหน อีกไม่กี่วันก็จะประเมินผลงานแล้ว ต้องทำงาน

ช่วงเวลาทุกวัน เธอเข้าใจความทุกข์ยากของฉันบ้างหรือเปล่า!”

โฮยของจ้องหน้ายูฮีแล้วตะคอกใส่

ยูฮีรู้สึกสิ้นหวัง เธอไม่เคยเห็นโฮยของเป็นแบบนี้มาก่อน หญิงสาวหวาดกลัวชายหนุ่มที่อยู่ๆ ก็ขึ้นเสียง จึงเดินไปที่ประตู เพื่อออกไปข้างนอก ทันใดนั้นโฮยของก็คว้าแขนของเธอไว้ ยูฮีตกใจสับสนแล้วถอยหลัง มองดูโฮยของที่หายใจแรงด้วยความโกรธจนควบคุมตัวเองไม่อยู่

ยูฮียพยายามตั้งสติ ไข่แล้ว สำหรับโฮยของนี่เป็นครั้งแรก แต่สำหรับเธอมันเป็นเรื่องที่ชินชาเสียแล้ว บรรดาใบหน้าในอดีตเริ่มซ้อนทับกับใบหน้าของโฮยของ

“ฉันจะไปเอาน้ำเย็นมาให้”

ยูฮีสูดลมหายใจลึก ลังเกตท่าทีของโฮยของขณะเดินเข้าไปข้างในร้าน หญิงสาวก้มตัวเปิดประตูตู้เย็น แต่แล้วก็ได้ยินเสียงของโฮยของ

“ของพวกนี้นั้นสำคัญอะไรนักหนา”

มือยูฮีที่กำลังจะคว้าขวดน้ำซังก็ค้างกลางอากาศ เสียงใบไม้แห้งแตกหัก เสียงคล้ายผ้าผืนบางถูกฉีกเป็นเส้น แม้จะคิดว่าคงไม่ใช่อย่างที่กลัว แต่มือเธอก็กลับไม่ยอมขยับ เหนือเย็น ผุดซึมที่ฝ่ามือ ยูฮีค่อยๆ ลุกขึ้น หันไปมองโฮยของที่ยืนห่างออกไป

ใบไม้เรียวยาวร่วงลงบนรองเท้าหนังสีดำ ยูฮียเงยหน้ามองตามมือที่เคลื่อนไหวอย่างโหดเหี้ยม ใบบางเบาถูกพัดขยี้

ระหว่างปลายนิ้วของชายหนุ่ม ความเจ็บปวดแสนสาหัสหลัก
ขึ้นมาจากอก

หมากเหลือง^๑คือพืชที่ยืนหยัดเฝ้าประตูร้านอย่างมั่นคง
แม้ฤดูกาลจะเปลี่ยนผ่าน เป็นต้นไม้ที่มีความหมายลึกซึ้ง
สำหรับยูยี่ ซึ่งเธอพยายามรักษาไว้ท่ามกลางอุปสรรคต่างๆ
นานา ไม่นานหลังจากเปิดร้านเกิดการระบาดศัตรูพืชครั้งใหญ่
ช่วงนั้นเธอสั่งดินปลูกและปุ๋ยน้ำเข้ามาเป็นจำนวนมาก ทุกสิ่ง
ในร้านล้วนใหม่หมด จึงไม่ทันสังเกตว่าดินที่นำเข้ามาพร้อมกับ
ดินปลูกเป็นต้นเหตุของปัญหา หลังจากเปลี่ยนกระถาง
ในวันหยุดสุดสัปดาห์ การต่อสู้กับแมลงหวี่ เพลี้ยหอยและ
เพลี้ยอ่อนก็เริ่มต้นขึ้น

ด้วยการรับมืออย่างรวดเร็วจึงยับยั้งไม่ให้ความเสียหาย
ลุกลามใหญ่โต พืชที่แข็งแรงค่อยๆฟื้นคืนชีวิตที่ละต้นสองต้น
มีเพียงต้นหมากเหลืองเท่านั้นที่ไม่อาจกลับสู่สภาพเดิมได้ง่ายๆ
เพราะการโจมตีของแมลงหวี่เริ่มต้นจากมัน ยูยี่จึงใคร่ครวญ
อยู่หลายวันว่าควรยอมถอดใจจากต้นไม้ที่เหี่ยวเฉาลงทุกขณะ
หรือจะฝืนสู้เพื่อช่วยมันไว้

^๑ได้รับความนิยมมากในเทรนด์เลี้ยงต้นไม้ของเกาหลีใต้ เนื่องจากปลูก
ได้ทั้งภายในและนอกอาคาร รูปทรงของใบเรียวยาวและเป็นพุ่มสวยงาม
ให้ความรู้สึกสดชื่นผ่อนคลาย นอกจากนี้ยังมีคุณสมบัติเด่นด้านการฟอก
อากาศ สร้างความชื้นและช่วยลดมลพิษในอาคารได้

ทางเลือกที่ง่ายที่สุดคือทิ้งมันไป แต่ท้ายที่สุดยูยี้ก็ไม่ได้ทำเช่นนั้น เธอเดิมพันกับโชคเล็กน้อยที่อาจหลงเหลืออยู่ ตั้งแต่บัดนั้นหญิงสาวก็เฝ้าดูแลต้นหมากเหลืองอย่างใกล้ชิดเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์เต็ม แม้จะรู้ดีว่าการมองดูและสัมผัสพืชขบ่่อยเกินไปไม่ใช่สิ่งที่ถูกต้อง แต่เธอหวังว่าเศษเสี้ยวของความใส่ใจที่ทุ่มเทลงไปจะช่วยให้มันอยู่รอดต่อไปได้

แม้ยาฆ่าแมลงจะทำให้รากส่วนใหญ่เน่าเปื่อย ใบก็ร่วงพรูจนเหลือน้อย แต่ด้วยความปรารถนาอันแรงกล้าของยูยี้ หมากเหลืองก็อดทนต่อโรคร้ายและรอดชีวิตมาได้ หากเปรียบกับคน แม้จะต้องพึ่งเครื่องช่วยหายใจ แต่อาการก็ถือว่าคงที่แล้ว หลังจากนั้นต้นหมากก็ค่อยๆ ฟื้นฟูใบและลำต้น

เสียงคมกริบไม่น่าฟังราวกับแล่ฟาดผนังดังขึ้นทุกครั้งที่ใบหมากยาวเหยียดสัมผัสกับมือของโฮยอง ยูยี้ทรุดลงกับพื้นทั้งอย่างนั้น มือทั้งสองข้างลั่นเทา ยูยี้คลำพื้นเหมือนหาอะไรบางอย่างเพื่อระงับความเจ็บปวดราวหัวใจจะหยุดเต้นและเพื่อหาที่พึ่งพิงให้แก่มือที่ลั่น

ขณะนั้นมีของชิ้นหนึ่งติดมือยูยี้มา เป็นจอบด้ามหนา สีเหลืองที่เธอใช้ในช่วงฤดูร้อนเมื่อวัชพืชงอกงาม และคิดจะใช้อีกครั้งเมื่อฤดูหนาวมาถึง จึงยึดเก็บไว้โดยไม่ได้ทำความสะอาดดินออก คมของจอบสัมผัสนิ้วของยูยี้

เสียงใบไม้ถูกฉีกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยดังต่อเนื่อง ยูยี้หายใจเข้าลึกๆ ขณะหมุนจอบแล้วกำด้ามขรุขระในมือแน่น

ถ้าไม่หยุดตอนนี้ฉันไม่นั้นจะตาย รู้สึกราวกับได้ยินเสียงกรีดร้องของต้นไม้ที่ต้นเฝ้าทะนุถนอมจนเก็บเอาไปฝัน ไม่ได้ต้นไม้ที่ฉันอุตส่าห์ช่วยไว้อย่างยากเย็น ปล่อยไว้มันไม่ได้เด็ดขาด ขณะที่ใบอ่อนซึ่งบอบบางที่สุดของต้นหมากร่วงลงพื้น ยูธีกีกระชับด้ามจอบแน่นแล้วกลั้นหายใจ พุ่งตรงไปหาโฮยอง

จอบสีเหลืองเสียบเข้าจุดที่เล็งไว้อย่างแม่นยำ ไม่มีเสียงกิ่งและใบถูกฉีกขาดให้ได้ยินอีกต่อไป ยูธีกีถึงเพลี้ยหอยที่นำขยะแขยงและน้ำเบือหน่าย พยายามเกาะกินต้นหมากเหลืองเพื่อความอยู่รอด น้ำเหนียวหนืดน่าสะอิดสะเอียนซึ่งปรากฏทุกแห่งหนที่แมลงไต่ผ่าน และเพลี้ยอ่อนตัวสุดท้ายที่ยังคงเกาะติดแน่นแม้จะใช้ยาฆ่าแมลงแล้ว จนเธอต้องดึงออกมาด้วยมือเปล่าแล้วบดขยี้ให้แหลกละเอียด แม้จะผ่านมาหลายเดือนแล้ว แต่สัมผัสนั้นยังติดค้างอยู่ที่ปลายนิ้ว หญิงสาวสะบัดมือสองสามครั้งอย่างลึ้มตัว

ยูธีมองดูโฮยองที่เสียบสนิทในที่สุด ก่อนจะค่อยๆ พรูลมหายใจที่กลั้นเอาไว้ เธอคิดว่าต้องกลับมาดูแลต้นหมากที่ฟื้นตัวเต็มที่แล้วอย่างพิถีพิถันอีกครั้ง มีเพียงความสลัดใจที่เกาะกุมอยู่เหนือซากใบไม้ที่ร่วงหล่นจากต้นเท่านั้น

บายวันอาทิตย์ในต้นฤดูร้อนที่อากาศเย็นหายไปจนสิ้น

ร้านของยูอี้ก็ยังคงเนืองแน่นไปด้วยผู้คนเหมือนเคย

ชายคนหนึ่งเข้ามาในร้าน ปะปนไปกับลูกค้าคนอื่น
แรกเริ่มยูอี้คิดว่าเขาคงมาพร้อมกับหญิงสาวกลุ่มที่เข้ามาก่อน
หน้า ทว่าหญิงสาวเหล่านั้นเพียงแค่อยุ่ดชมต้นไม้กินแมลง
ตัวเล็กที่จัดแสดงตรงมุมร้านสักพักก็เดินออกไป ส่วนผู้หญิง
ชุดขาวที่ยืนข้างหลังชายคนนั้น หลังพูดเรื่องหน่อไม้ฝรั่งแล้ว
ลูบคลำกระถางเปปเปอร์โรเมียอยู่ชั่วครู่ก็หายไปเช่นกัน ลูกค้า
ที่เหลืออยู่ในร้านมีเพียงชายคนนั้น ตอนนั้นเองที่ยูอี้เริ่มสนใจ
เขา

ปกติเธอจะปล่อยให้ลูกค้าเดินชมตามอัธยาศัย แต่
หญิงสาวเมื่อครู่ทำให้อารมณ์เธอไม่สู้ดี ไม่ค่อยมีผู้ชายมา
ร้านค้า, พืชพรรณ ตามลำพัง เหตุการณ์ในฤดูใบไม้ผลิที่แล้ว
ผุดขึ้นในความทรงจำ ยูอี้ปิดตินออกจากมือ เดินไปหาชาย
คนนั้น กำลังจะเปิดปากถามว่ากำลังหาอะไรอยู่หรือเปล่า

ตอนนั้นเองที่สายตาของเธอไปสะดุดกับวัตถุทรงกลม
เล็กๆ ในมือเขา ขณะที่ยูอี้กำลังพิจารณาอย่างละเอียด ชาย
คนนั้นก็สาวเท้าเข้ามาหาเธอแล้วพูดขึ้น

“เอ่อ...อยากสอบถามเรื่องหนึ่งนะคะครับ”

เมื่อชายคนนั้นชูวัตถุทรงกลมสีน้ำตาลให้ดู ยูอี้จึงจำ
ได้ว่าเป็นเมล็ดอะโวคาโด เขาถือมันอย่างทะนุถนอมราวกับ
กล่องช็อกโกแลตที่เพิ่งได้รับเป็นของขวัญ แล้วพูดต่อทันที